

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 З У 025208 17 У
Сарајево, 20.12.2018. године

Суд Босне и Херцеговине, у вијећу за управне спорове, састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љилјане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Станке Ђеклић, у управном спору тужиоца _____ из Сарајева, улица Др. Силве Ризванбеговића _____, којег заступа пуномоћник _____, адвокат из Сарајева, улица Симе Милтуновића Сарајлије _____ против закључка број: УПИ 03-1-37-1-59-2/17 од 25.4.2017.године, тужене Агенције за заштиту личних података БиХ из Сарајева, улица Вилсоново шеталиште 10, у управној ствари заштите личних података, на нејавној сједници одржаној дана 20.12.2018. године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Закључком број: УПИ 03-1-37-1-59-2/17 од 25.4.2017.године, тужене Агенције за заштиту личних података БиХ, приговор _____ з, против _____, због злоупотребе јавног саопштавања и кориштења нетачних личних податка без његове сагласности, је одбачен због ненадлежности.

Тужилац је против коначног закључка покренуо управни спор. Наводи да је био кандидат на јавном огласу за попуњавање радног мјеста руководећег државног службеника, да је након проведене процедуре оцјењен као најуспјешнији кандидат, као и да је жалба коју је против те одлуке поднијела _____, запослена у Дирекције за координацију европских органа, одбијена од стране Савјета министара БиХ. Тужба указује да је именована неовлаштено скупљала све информације о тужиоцу, његове личне податке, податке о фирмама у којима је до сада радио, радно искуство и прикупљене податке износила путем медија, нпр. Дневника РТРС. Дакле, тужилац

сматра да је тужена требала утврдити да је именована повриједила Закон о заштити личних података БиХ, а као крајње упитну сматра објективност тужене, јер на страни 3 оспореног рјешења, иако налази да именована није одговорна, спомиње злоупотребу службеног положаја. Слиједом наведеног, тужилац предлаже да суд тужбу уважи, поништи закључак број: УПИ 03-1-37-1-59-2/17 од 25.4.2017.године и предмет врати на поновни поступак туженој Агенцији за заштиту личних података БиХ, те је обавезе на накнаду трошкова управног спора у износу од 360,00КМ.

У одговору на тужбу тужени је предложио да се тужба одбије као неоснована из разлога наведених у оспореном закључку. Заинтересовано лице је предложило да се тужба одбије као неоснована.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број 19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога:

Оспореним закључком Агенције за заштиту личних података БиХ(у даљем тексту Агенција), одбачен је због ненадлежности приговор , изјављен против . због злоупотребе јавног саопштавања и кориштења нетачних личних податка без његове сагласности. Према образложењу оспореног закључка Агенција је оцијенила да није надлежна да утврђује да ли је именована злоупотребила службени положај у оквиру обављања послова свог радног мјеста, ни да ли су наводи изнесени за Радио-телевизију Републике Српске истинити и аргументовани, нити је надлежна за рјешавање међусобних односа државних службеника у јавном органу, све у складу с одредбом члана 40. Закона о заштити личних података БиХ.

По мишљењу овог вијећа, оспорени закључак донесен је правилном примјеном материјалног прописа, након претходно правилно утврђеног чињеничног стања.

Одредбама члана 40. Закона о заштити личних података БиХ(„Службени гласник БиХ” број: 49/06 до 89/11) прописана је надлежност Агенције за заштиту личних података БиХ да води поступке покренуте због злоупотребе личних података, па је, између осталог, чланом 30. Закона прописано да када носилац података установи или посумња да су контролор или обрађивач података повриједили његово право или да постоји директна опасност за повреду права, може да поднесе приговор Агенцији ради заштите својих права и да захтијева да се контролор или обрађивач уздрже од таквих радњи и исправе чињенично стање проузроковано тим радњама, да контролор или обрађивач исправе или допуне личне

податке тако да они буду аутентични и тачни и да лични подаци буду блокирани или уништени.

Из одредби које уређују питање надлежности Агениције видљиво је да Агенција не одлучује о активностима физичких лица, који се не сматрају контролорима или обрађивачима података у смислу наведеног прописа, без обзира на околности да наведена лица личне податке друге особе дају на располагање другим физичким или правним лицима. Наиме, чланом 30. Закона о заштити личних података прописано је да се приговор подноси Агенцији ради заштите права, ако подносилац сматра да су контролор или обрађивач личних података повриједили његово право. Закон је у претходним члановима разрадио питање ко се сматра обрађивачем податка и контролором податка, па је према одредби члана 3. тачка 8. тог закона, контролор сваки јавни орган, физичко или правно лице, јавни орган, агенција или други орган који самостално или заједно с другим води, обрађује и утврђује сврху и начин обраде личних података на основу закона или прописа, док је према тачки 9. истог члана, обрађивач свако физичко или правно лице, јавни орган, агенција или други орган који обрађује личне податке у име контролора. Стога ово вијеће налази да из наведених одредби јасно произилази да физичко лице које није овлаштено да прикупља или обрађује податке и није запослено или ангажовано од надлежног органа да прикуља и обрађује податке, не може бити позвано на одговорност, у поступку који се води пред Агенцијом, а ради преношења било којих података, било којег лица, па ни тужиоца. Против оваквих поступања могуће је тражити правну заштиту у другим поступцима, али не и у поступку контроле рада лица овлаштених за прикупљање и обраду личних података других лица.

Како је оспореним актом правилно утврђено да тужена није надлежна да рјешава по предметном захтјеву, а не ради се о управном поступку у којем се заштита може остварити пред другим управним органом што би захтијевало поступање у смислу члана 58. став 4. Закона о управном поступку БиХ и достављање поднеска надлежном органу, ваљало је одлучити као у изреци примјеном одредби члана 37. став 2. у Закона о управним споровима БиХ.

Имајући у виду да је тужба одбијена, тужиоцу не припада ни право на накнаду трошкова управног спора, сходно одредби члана 61. Закона о управним споровима БиХ ("Службени гласник БиХ" број: 19/02 до 74/10).

ЗАПИСНИЧАР

Станка Ђеклић

Давор Жилић